

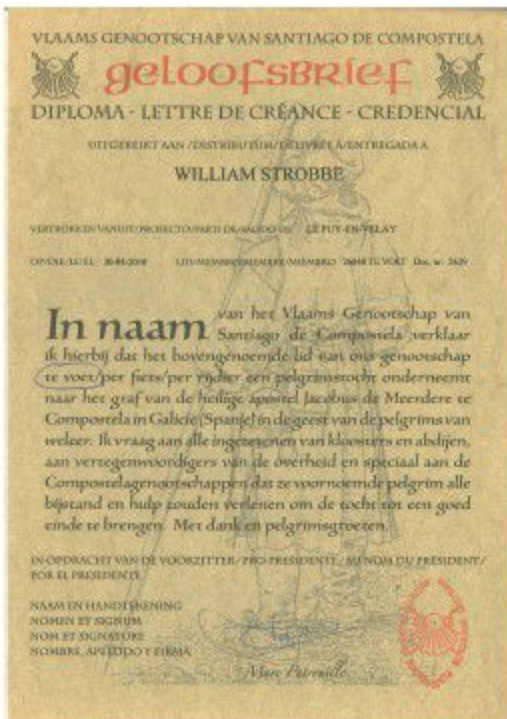
De weg naar Compostela

DE TOCHT | BESCHOUWINGEN | INZICHTEN

William Strobbe

Inhoud

Een Innerlijk kompas	6
Een Mensch...	7
Inleiding	8
DE TOCHT	11
Epiloog	143
De co-auteurs	146
Literatuur	150

Een innerlijk kompas

Het leven is een reis die ons op verrassende bestemmingen brengt. Soms voert het leven ons mee en worden we verrast door de ervaringen die we krijgen aangereikt. Soms ook zijn we de reisleader van onze eigen journey, bepalen we de bestemming zelf. In onze snel veranderende samenleving lijkt het steeds moeilijker om de regie van onze levensreis in eigen handen te nemen. Ons leven lijkt steeds vaker op de reis die kinderen met een mobiele telefoon of tablet op de achterbank van de ouderlijke automobiel meemaken, of eigenlijk niet meemaken: De bestemming wordt weliswaar bereikt, maar lang niet altijd beleefd, terwijl de eigenlijke reis volledig aan de aandacht is ontsnapt. Ons leven in de huidige, door sociale media en economische motieven gedomineerde communicatiemaatschappij, kan zo'n intensieve aaneenschakeling van indrukken en belevenissen zijn, dat we lang niet altijd meer in staat zijn nog met onszelf in contact te komen. Toch is juist die verbinding met onszelf noodzakelijk om richting te geven aan ons leven. Juist omdat de wereld steeds sneller lijkt te veranderen is het vermogen om in alle rust richting te vinden en te geven aan onszelf en onze omgeving een kwaliteit die niet geheel toevallig veel van onze sterkste leiders kenmerkt. De levenskunst die ons helpt ons innerlijke kompas te vinden, te lezen en op de juiste wijze in te stellen is echter niet iedereen gegeven.

William Strobbe is een man die het lef heeft volstrekt onafhankelijk in het leven te staan. Hij is een van die zeldzame karakters op onze volle wereld, die beseffen dat de reis werkelijk mooier is dan de bestemming. Iedere stap in het leven leidt immers tot nieuwe uitzichten en inzichten. Het is daarom niet verwonderlijk dat hij de stoute wandelschoenen heeft aangetrokken om de reis van zijn leven te maken. Als een moderne pelgrim ging hij op weg naar Compostela. Doordat William als inspirator en trainer vele mensen heeft aangeraakt in zijn leven en heeft geholpen betere, vaak andere levenskeuzes te maken, is het evenmin verwonderlijk dat hij zijn reis in een boek heeft vastgelegd. Een prachtig boek dat niet alleen inzicht geeft in zijn pelgrimstocht, maar ook in zijn hoofd en in zijn hart. Hij inspireert de lezer zonder ze iets op te leggen. Ieders reis is immers strikt persoonlijk. Uitzichten leiden dan ook bij elk mens tot andere, persoonlijke inzichten, terwijl ontmoetingen nooit identiek zijn en ieders leven anders kleuren. Als beïnvloeder van vele levens, is William ook zelf beïnvloed, niet in de laatste plaats tijdens zijn reis. Bijzondere ontmoetingen zijn de rode draad in zijn bestaan en ook in dit prachtige boek. Eigenlijk rest na het lezen van dit nog slechts een vraag: waar gaat uw reis heen?

ARKO VAN BRAKEL

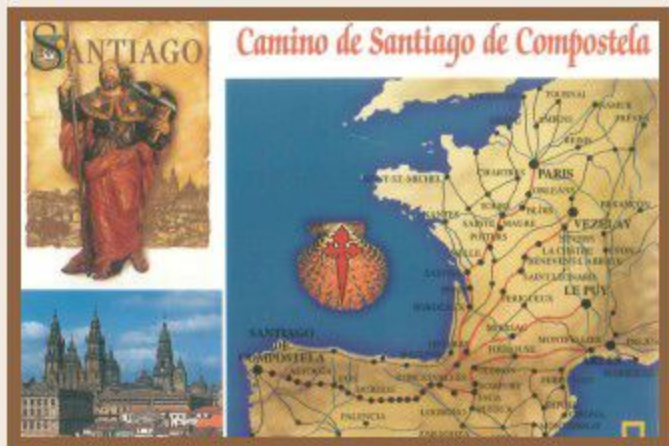
Inleiding

Het viel me in de voorbije jaren op dat voor veel mensen die ik ken – als vriend, collega of deelnemer aan een trainingprogramma – de Tocht naar Compostela tot de verbeelding spreekt. We leven in een opwindend tijdsgewricht op zoveel vlakken: maatschappelijk, politiek, economisch. We worden geconfronteerd met dagelijkse beelden van de problemen van de wereld: vluchtelingen, terreur, corruptie, fundamentalisme... Het verlangen naar het schone, het goede en het ware is sterk aanwezig bij velen. Ook het verlangen naar 'iets meer' dan wat zich in het leven van alledag aandient neemt in onze wereld voortdurend toe. Of is het juist te spreken van een verlangen naar 'iets minder'?

In gesprekken luidt het dan: *'Ik wil die tocht ooit wel eens lopen'*, of *'Ik ken iemand die hem binnenkort gaat maken'*. Er zijn varianten genoeg: te voet, in etappes, per fiets, vanuit deze of gene vertrekplaats. Over de vraag waarom de pelgrimstocht naar Compostela dan zoveel aanspreekt is al veel gezegd en het antwoord is niet eenduidig. Wat ik merk en hoor is dat een pelgrimstocht met zingeving te maken heeft. 'Zin' die ervaren moet worden. Ik moet op weg gaan en lopen, daarom heeft zin iets met zoeken te maken. Carl Gustav Jung besefte aan het einde van zijn leven: *'De zin van mijn bestaan is dat het leven me een vraag stelt. Of omgekeerd: ikzelf ben een vraag die tot de wereld gericht is. Ikzelf moet het antwoord proberen te geven, anders ben ik uitsluitend op het antwoord van de wereld aangewezen.'* Het is een universele en mythische vraag. In die zin is een pelgrimstocht maken voor veel mensen een manier om zichzelf te vinden, in een verhouding tot die wereld.

De concrete aanleiding die mij deze tocht deed aanvatten kwam onverwacht. Enkele lichamelijke klachten brachten mij naar mijn huisarts, en het duurde niet lang of ik werd met spoed afgevoerd naar de intensive care van het ziekenhuis. Er was iets met mijn hart. Deze gebeurtenis heeft mij diep geraakt. Ik realiseerde me hoe kwetsbaar mijn leven was. Gelukkig mankeerde ik niets ernstigs en mocht ik al snel terug naar huis. In de periode nadien bekliffde mij een aantal vragen over de zin van mijn bezigheden en kwam ik tot het inzicht dat de antwoorden op veel levensvragen mij ontbraken. Het werd een existentiële confrontatie met de vraag wat ik wil en kan met mijn leven. Ik besloot hiervoor tijd vrij te maken en een *sabbatical* te nemen. Spontaan kwam de gedachte aan en het verlangen naar een pelgrimstocht naar Compostela opwellen. Pelgrimeren is een archetypisch symbool. In het boek *Wijsheid van pelgrims* van Anselm Grtin staat het mooi beschreven. *'De pelgrim is het oerbeeld van de verandering, de figuur die in de psyche opduikt als het tijd is om te vertrekken en zichzelf en een nieuwe wereld te zoeken.'*

De innerlijke keuze die ik toen maakte was van grote betekenis: ik maakte tijd vrij om – letterlijk – een tijd uit mijn patroon te stappen. Om me te focussen op een verdieping van mezelf – naar lichaam, hart en ziel. Het werd een ontdekkingsstocht: de geestelijke pelgrim is altijd een ontdekker, een pionier, een zwerver. Als pelgrim zag en ervaaarde ik veel op

Ha William,

Dank voor je bijzondere boodschap!
 Wens je een betekenisvolle reis (mindful).
 We shall overcome! Hieronder een gedicht van de
 Portugese dichter Pessoa waarover ik je eerder sprak.

SOMS HEB IK...
*Soms heb ik gelukkige gedachten,
 Gedachten, plotseling gelukkig, in gedachten
 En in de woorden waar ze zich vanzelf in losmaken...*

*Na het schrijven, lees ik...
 Waarom heb ik dit geschreven?
 Waar heb ik dit vandaan gehaald?
 Van waar is dit lot mij gekomen?
 Dit is beter dan ikzelf...
 Zouden wij op deze wereld niets dan pennen
 zijn met inkt
 Waarmee iemand waarschijnlijk schrijft wat wij
 hier kassen...?*

(vert. A. Willemsen)

Ed Hagedorn

Beste William,

Mensen die zich willen
 verdiepen of ontwikkelen gaan
 het otwel in zichzelf zoeken
 (meditatie, psychologische
 groepen à la gestalt), of
 gaan op bedevsart.

Jij doet beide, chapeau!

Groeten,

Pieter Deturck

Het pad is in de weg Ik ben mijn pelgrimstocht begonnen

WAAR IK LANG NAAR UITGEKEKEN heb is zover. De pelgrimstocht naar Compostela. De laatste weken was ik druk met mijn gedachten bij de tocht. Ik beleefde intense tijden: werkzaamheden overdragen, alles met collega's doorspreken, in de startblokken zetten ter lancering van wat uit te voeren als ik onderweg ben. Vrijdag nog een mooie happening in het Koetshuis te Antwerpen. Een Jaar Baak België; het staat er en er zijn mooie perspectieven. Gedachten over mijn tocht gaven rust en onrust. Existentiële bevraging. Ook thuis met m'n dierbaren, en met vrienden leidde het tot een bijzondere sfeer. Met velen nog een boeiend gesprek gevoerd en veel goede raad gekregen. Het gaf mij moed. De keuze de tocht aan te vatten was oké, een innerlijke aanvaarding. Ja zeggen tegen de stap. Uit het patroon stappen.

De eerste dag kent een bijzonder moment voor een goede start. Afscheid nemen van Kristine in Cahors, ontroerend. Ze gaat me de beleving met al z'n intensiteit, met de afspraak dat we elkaar rond 23 mei zien in Santiago. Mijn eigen auto verdwijnt in de verte, ik wuif, draai me om en kijk naar het noorden – de richting van het pad. Rugzak rond de schouders. De tocht is begonnen. De zon schijnt, een goed voorteken (!?). Nog een laatste belletje met systeembeheer van De Baak om mijn blog te verzekeren. Klaar nu, met de Baak. Geen malls meer, gedaan met de BB bijna-verslaving.

Goedgemust stap ik De Pont de Valentre van Cahors over. Onder mij raast de Lot. Heerlijk gevoel. Van nu af aan alleen maar stappen, voorwaarts. Mijn eerste uitdaging begint al na 100m. Een steile klim naar boven. Puffen geblazen. Eenmaal boven steekt een felle wind op. Dag weergoden! Die zullen me vandaag eens uitgebreid gaan testen. En inderdaad, in de verte tekenen de wolken donker. Mijn rugzak (heb ik niet teveel mee?) drukt op mijn schouders. De tocht zal me fysiek uitdagen, besef ik eens te meer. Langs uitgestrekte velden en heuvels stap ik richting mijn eerste bestemmingspunt in Lascabanes. Doel was 'rustig' te beginnen, inlopen. Het tegendeel blijkt waar. Het begint zwaar te regenen. Gelukkig heb ik goed materiaal aangeschaft ter bescherming tegen guur weer. Mijn regenzeil houdt de gietende regen tegen en mijn schoenen krijgen bescherming van 'getten'. Ik hoop dat het slechte weer niet lang zal aanhouden. Het wordt echter een eerste tikje van beproeving. Ja, het zal geen sinecure worden. De ambitie van 1350 km stappen. Even een lichte schrik. Zal ik het wel halen? Zal mijn fysieke systeem het aankunnen, mijn rechterknie met een scheurtje in de miniscus... Het spookt door mijn hoofd. Ik zet onverwijld de tocht voort. No way back! Het oude gezegde 'na regen komt zonne-

schijn' blijkt bewaarheid te worden. Gelukkig! De zon straalt op mijn gekortwiekt broskopje. Heerlijk stappen nu. Maar, weer een oude gezegde 'mooie liedjes duren niet lang' krijgt ook zijn bevestiging. Weer dreigende wolken in de verte. En ja, 5 minuten later opnieuw regen met harde wind. Dit heb ik te trotseren en te aanvaarden. De weergoden als uitdagende metgezel, wellicht de hele reis. Langs zompige weggetjes gaat mijn pad verder, de rugzak begint zwaar te wegen. Nog 12 km. De zon breekt opnieuw door de grauwe wolken. Dag zon, je maakt het mooi. Dicht bij de natuur. De ontlukende lentekleuren verraden straks kleur- en geursymfonieën. Langs een verlaten rustplek voor trekkers (ik loop langs het Caminopad: GR 65) plof ik neer voor een korte rust. Heerlijk, ik moet eigenlijk niets. Ik krijg honger. Heb niets te eten bij me (behalve een Granavita-bar en een flesje water). Lesson 1 leart, in deze verlaten gebieden vind je vaak geen bevoorrading onderweg. Had inkopen moeten doen in Cahors. De leercurve zal blijven bestaan. Mijn gedachten dwalen af naar de Bazak-kantine met de lunchverwennerijen. Wat hebben we het toch goed daar. Je beseft die luxe pas als je het niet hebt... simpel gedacht, maar absoluut waar nu. Ik let op de voetsporen in de zompige witte klei, schoenen worden zwaar. Er zijn voorgangers vandaag. En zo hebben er vele, vele duizenden en duizenden pelgrims door de voorbije eeuwen heen langs dit pad gewandeld. Ik ben reisgenoot geworden. Alleen langs deze weg. Een queeste naar mijn eigen zingevingsvragen.

16.30 u.

In de verte zie ik het kerktorentje van Lascabanes. Ik voel de moeheid. Blij dat ik aangekomen ben. Heb de eerste 25 km erop zitten. Ben de enige gast in een chambre d'hôtes. Een simpel bed in een sobere kamer. Je moet maar pelgrim zijn. Krijg straks een lokale maaltijd geserveerd. Om mij heen speelt een klein manneke, de kleinzoon. Bonjour monsieur. Het Franse taaltje versiert de ruimte. Heb zicht op een mooi landschap. De cuisine van de moeder des huizes smaakt heerlijk. De lokale wijn herinnert aan de wijntjes van ontmoetingen in de Baak (Martin!) De rust valt. Mijmering. Genieten.

Tijd straks om te rusten, te schrijven en te lezen. Ik ga vroeg slapen. Morgen weer een nieuwe dag... En er zullen er nog vele volgen. Het ritme is nu al anders. Voelt goed.

Tocht van Lascabanes naar Lauzerte Hoeveel overtollige bagage sleur je mee?

HET RITME VERANDEREN is geen sinecure. Deze ochtend opgestaan met de ‘klassieke’ gedachte: “Wat heb ik allemaal te doen vandaag?” Ik leek nog thuis waar het dwingende ritme van de werkwetmatigheid me wees op mijn verantwoordelijkheid. Ik ga voor de zaak, het werk; het goed willen doen en zo snel mogelijk actief. De BB (Blackberry) als leidend vehikel in het contact met de wereld binnen handbereik. Wie heeft er nu (weer) gemaaild over ‘belangrijke’ dingen van het werkleven? Welk (gespreks)verslag(je) nog lezen? Welke activiteit te share met de lieden van de task- of andere force. Niets verkeerd aan an sich, wel een ritmisch patroon dat me verlaafd maakt aan de dwingende band van het werkleven. Ik herinner me vaag de tijd dat dit allemaal niet bestond en ik geduldig moest wachten tot de postbode brieven met belangrijke dingen in de bus dropte. Nostalgie? Nee, ik vraag me bij wijlen af hoe ik vroeger de stroom aan informatie beheerste!

Deze ochtend dus. Ik beseft dat ik tijd heb. Boekje en koffie als gezelschap. Tijd nemen en hebben. Ik geef me schoorvoetend over. Het perspectief dit langer te kunnen gaan doen lokt verrukkelijk. Ik geniet van mijn ontbijt. Buiten schijnt de zon. De meteo had beter weer voorspeld.

De eerste stappen vandaag met de ruzzak voelen vers aan. Dapper op weg naar mijn volgende bestemming. Ambitie van de dag is mijn ruzzak te ontdoen van een deel van het gewicht. Ik beseft dat ik te veel last op mijn schouders draag. Is niet de beste positie op langere termijn. Te zware ruzzak kan leiden tot knie- en voetproblemen. Hoeveel kan een mens verdragen als bagage? De metafysische betekenis dringt tot me door. Welke ballast nemen we mee die ons beperkt in wat we werkelijk willen doen? In het eerstvolgende dorpje met postkantoor zal ik mijn ruzzak lichter maken. Blijkbaar ben ik niet de enige die van deze dienst gebruikmaakt. In het kleine postkantoor prijkt achter het loket een schap met een hele reeks verzenddozen van klein naar groot. De postbeambte vraagt me wat ik wil. Geef me een medium, die kan ik vullen. Met wat boeken (!) en kleren die ik de komende 2 weken niet nodig heb. Het pakketje weegt 2,6 kg en wordt post restante naar St Jean Pied de Port gestuurd. Het zal er 15 dagen blijven liggen. Daarna wordt het doorgestuurd naar België.

De ruzzak voelt lichter. Na een koffie in de plaatselijke Brasserie Central zet ik mijn tocht voort. Verlost van wat ballast trotseer ik de frisse wind en het stijgende pad. In het dorp kom ik ook de eerste twee pelgrims tegen die ook naar Compostelà trekken. Fransen die

schijnbaar lichtere rugzakken dragen. De groot is kort, had geen behoefte een uitgebreide babbel te doen. Ik zie ze zeker terug mits we hetzelfde pad volgen. Het is nu nog geen drukke tijd van 'pelerins' had ik al gehoord van de vrouw in de chambre d'hôtes. Het seizoen 2010 van de 'pelgrims' begint nu pas een grotere toevloed te krijgen. Ik hoorde dat hele groepen van pensionadas uit alle mogelijke landen (delen van) de tocht nu al beginnen te boeken. Veel Duitsers, Benelux, voormalige Sovjetlanden, Australiërs en Japanners... Gelukkig kom ik deze eerste dagen bijna niemand tegen. Alleen met mezelf trotseer ik de natuur, de paden die klimmen en dalen. De wind waait me fris toe en de zon maakt het tot een heerlijk geheel. In de verte zie ik dreigende donkere wolken. Gelukkig drijft de wind ze van me af.

Nog 10 km te stappen. Heel de weg alleen. In de verte zie ik iemand me tegemoet lopen. Na enkele minuten ontmoeten we elkaar. Een oude man begroet me. Hij is van de buurt. Waar kom je vandaan? België! Ah, un Flamand. Les Flamands kunnen vaak goed Frans spreken. En, ga je naar Compostela? Ja! En dan een mooi moment... Je vous félicite, jeune homme, c'est un long chemin qui fera vous bien. Hij kijkt me doordringend aan, groet en wandelt verder. Au revoir. Waarvoor moest ik gefeliciteerd worden? Wat is het waardoor deze tocht tot de verbeelding spreekt? Ik besef opnieuw het unieke van mijn traject, le Chemin, el Camino: de Vreemde Weg naar Santiago.

Ik denk aan mijn vader (72). Had hem uitgenodigd de Weg een deel(tje) samen te doen. Dit samen met oude vriend Huib (72), ooit Franciscaner monnik, en mijn schoona Paul (78). Huib en Paul zeggen volmondig ja tegen het avontuur. M'n pa nog in overweging. Wat heeft hij (nog) los te laten, welke patronen te doorbreken? Ik ben nu onderweg, graag had ik deze tocht op de Weg gedeeld. Ik wenste dat hij 'ja' zou zeggen, zou mooi zijn. Met deze 3 'oude mannen'. We zouden heerlijk kunnen beleven wat het is te 'zijn' op deze mythische weg. Oud zijn is een gedachte, ondanks de fysieke werkelijkheid.

Ik stap verder. Weer een oud gezegde 'de laatste loodjes wegen het zwaarst' bleek waar. Voel de moeheid, het verlangen naar rust. Na bijna 28 km. Ik nader Lauzerte, historisch

Mijmering

Uit het patroon stappen

We hebben allemaal patronen die ons leven bepalen. Bewust en onbewust. Gewoonpatronen. Er zijn patronen die ons hinderen en er zijn patronen die geluk geven en plezier.

Uit je patroon stappen kan leiden tot het vernemen van je blikveld. De muren van je huis vallen dan om, je veiligheid is weg, maar wat een uitzicht!

Je niet vast blijven klampen aan bestaande zekerheden, is kiezen voor het avontuur, voor nieuwe gedachten.

Ik geloof dat het erop aan komt een wendbaarheid van geest te ontwikkelen die onvankelijk is voor het vernemen van de kijk op het leven en van het gevoel bij de dingen.

De tocht naar Compostela is zo'n avontuur, nieuwe tijd en nieuwe ruimte.

Mathieu Weggeman